

Arrest

nr. 349 301 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 19 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)" van 19 december 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 22 september 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 21 september 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument geldig tot 19 november 2028 (Documenten, stuk 5, nr. 2; Landeninformatie, stuk 6, nr. 1,

Antwoord Griekse Asieldiensten). Verzoeker betwist dit niet (DVZ-dossier, stuk 7, "Bijkomende vragen M-status Griekenland"; NPO, p. 7).

2. De beslissingstermijn voorzien in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet betreft een termijn van orde. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd voorziet de Vreemdelingenwet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan die niet redelijk wordt geacht, wordt in deze beroepsprocedure niet gesanctioneerd.

3. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. In zoverre verzoeker hier kritiek op uit omdat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ongecontroleerd begon te trillen, verwijst de Raad naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing die hier reeds rekening mee hielden:

"U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Waar uit het onderhoud blijkt dat u zichtbaar gestresseerd was, dient te worden opgemerkt dat u de kans had een pauze in te lassen maar zelf aangaf dat u wenste verder te doen (CGVS 1, p. 6). U gaf bovendien bij aanvang van het onderhoud aan in staat te zijn om het interview af te leggen (CGVS 1, p. 3) en ook bij het afsluiten van het onderhoud bevestigde u dat u al uw motieven heeft kunnen uiteenzetten (CGVS 1, p. 12). Uw advocaat had evenmin opmerkingen over het verloop van het interview (CGVS 1, p. 12). Waar uw advocaat stelde dat het tweede onderhoud belastend was voor u gaf ze tegelijkertijd aan dat u wel op consistente wijze kon antwoorden (CGVS 2, p. 7). Het onderhoud duurde tevens minder dan anderhalf uur en u gaf tijdens de pauze (CGVS 2, p. 6) en bij het afsluiten van het onderhoud (CGVS 2, p. 8) aan dat u zich goed voelde. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan een asielprocedure. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend."

4. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",
- "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",
- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";
- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben

voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

5. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen zoals informatie van UNHCR en , is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te

herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

7. Verzoeker stelt dat hij ernstige mentale problemen heeft waarvoor hij psychologisch en psychiatrisch wordt opgevolgd en waarvoor hij verschillende zware medicatie dient te nemen. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud ongecontroleerd begon te trillen. Verzoeker verwijst naar de medicatielijst die hij reeds heeft voorgelegd. Op het tweede persoonlijk onderhoud blijkt de mentale toestand van verzoeker nog precairder geworden. Er is sprake van een verergering van zijn toestand door de recente dood van zijn vader en broer. Het beïnvloedt zijn geestestoestand zijn functioneren dermate dat verzoeker niet in staat is om sociale contacten te leggen of deel te nemen aan enige activiteit, verzoeker sluit zich op in zijn kamer. Verzoeker is niet in staat een interview af te leggen zonder zijn trillend lichaam onder controle te houden en zijn emoties te reguleren, zelfs al nam hij zijn medicatie. Verzoeker heeft dus zichtbaar een zware geestelijke problematiek, gestaafd door meerdere medische documenten.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent waarin verzoeker zich thans bevindt, merkt de Raad op dat verzoeker met het betoog in zijn verzoekschrift geen nieuwe elementen bijbrengt die een ander licht werpen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Immers bent u een universitair geschoold man en heeft u in het verleden altijd ingestaan voor uw eigen broodwinning (CGVS 1, p. 5/7). U bracht geen kwetsbaarheden aan dewelke een ernstige impact blijken te hebben op uw zelfredzaamheid. Zo blijkt dat u, ondanks uw psychologische moeilijkheden en astma, nog steeds fulltime aan het werk bent in België (CGVS 2, p. 2-3).

Wat betreft uw medische problemen werd door de DVZ gevraagd naar de impact hiervan op uw dagelijks leven. U stelt er dat u last heeft van astma, dat uw botten groeien als het koud is en u verder last heeft van ‘overdenken, angst en slaapproblemen’ (bijkomende vragen M-status Griekenland). U legt ten aanzien van het CGVS twee psy-attesten voor. In deze attesten wordt gesteld dat uit auto-questionnaires blijkt dat u een ernstige depressie heeft alsook een significante score heeft op het vlak van post-traumatische stress, gekenmerkt door onder meer slaapproblemen, neurovegetatieve klachten, emotionele verdooving, gevoelens van vervreemding, van intrusie, van vermijdingsgedrag, gedrags- en humeurveranderingen en hyperstimulatie. U wordt psychologisch opgevolgd en neemt medicatie. Waar blijkt dat u een keer per maand met een psycholoog spreekt heeft u niet aangetoond dat de hulp die u hier krijgt niet voorhanden is in Griekenland. Zo heeft u, die in Griekenland wel degelijk medicatie heeft gekregen (CGVS 2, p. 5), aangegeven nooit een psycholoog te hebben gezocht in Griekenland (CGVS 2, p. 5), noch een ziekenhuis te hebben gezocht n.a.v. uw arbeidsongeval (CGVS 1 p. 10). Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerm minst aantoonst. Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.”

Gelet op de elementen die voorhanden zijn brengt verzoeker voor wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verwijzing naar rechtspraak van de Raad over de kwetsbaarheid van Palestijnen uit Gaza in het algemeen is niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking.

8. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 21 september 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

9. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, aangezien verzoeker na het verkrijgen van zijn Griekse paspoort en verblijfsvergunning eind november 2023 reeds in januari 2024 in België arriveerde (NPO 2, p. 3). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen. Gelet op verzoekers kortstondige verblijf in Griekenland is het onmogelijk om te concluderen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om tewerkstelling of huisvesting te

kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status en Griekenland hiertoe bieden, terdege te gebruiken, hetgeen verzoeker evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan dat hij deze afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

Nochtans wees de bestreden beslissing terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

“Immers bent u een universitair geschoold man en heeft u in het verleden altijd ingestaan voor uw eigen broodwinning (CGVS 1, p. 5/7). U bracht geen kwetsbaarheden aan dewelke een ernstige impact blijken te hebben op uw zelfredzaamheid. Zo blijkt dat u, ondanks uw psychologische moeilijkheden en astma, nog steeds fulltime aan het werk bent in België (CGVS 2, p. 2-3).”

“Daarnaast beschikt u over een netwerk dat u in geval van nood kan bijstaan. Zo heeft u een oom in België die u reeds verschillende keren bijstond, onder andere wanneer u in Griekenland een advocaat onder de arm nam (CGVS 1, p. 3/5/10/11). Voorts slaagde u erin beroep te doen op hulp van plaatselijke organisaties (CGVS 1, p. 10), kon u een advocaat vinden en inhuren (CGVS 1, p. 10), kan u zich met behulp van een taalapp verstaanbaar maken (CGVS 2 p. 6) en kon u in Griekenland werk vinden (CGVS 1, p. 7).

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.”

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid en aldus keuzemogelijkheden heeft om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

10. Waar verzoeker nog gewag maakt van racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreutenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

11. Hoewel de beschikbare informatie aldus getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het

vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of onvankelijk.

3. Met de aanvullende nota van 8 juni 2026, zijn betoog en de aanvullende nota neergelegd ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 29 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota van 8 juni 2026 en ter zitting heeft aangebracht.

De bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 8 juni 2026 een recent psychologisch rapport neer (stuk 6). Verzoeker wordt opgevolgd door zijn psycholoog sinds 12 maart 2024. Daarnaast wordt hij psychiatrisch opgevolgd en neemt hij medicatie om enigszins stabiel te kunnen leven. Het attest van de psycholoog stelt een geleidelijke verslechtering van de psychische toestand van verzoeker vast en bevestigt dat hij psychiatrisch opgevolgd en een medicamenteuze behandeling behoeft. Op symptomatisch vlak beschrijft hij uitgesproken vermoeidheid, verlies van interesse in dagelijkse activiteiten, beklemmende pijn op de borst, terugkerende hoofdpijn en intense piekergedachten over de precare levensomstandigheden van zijn familie in Gaza en over de instabiliteit van zijn administratieve situatie. In het kader van de begeleiding werden psychometrische evaluaties uitgevoerd. Volgens de resultaten lijdt verzoeker aan een ernstige depressie en PTSS. Verzoeker neemt medicatie, waaronder Escitalopram Teva, Seroquel, Mirtazapine Viatris en Lométazépam (stuk 5).

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft en uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen, volstaat dit op zich niet om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.5. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 8 juni 2026, alsook in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting nog verwijst naar recente rechtspraak (van de Verenigde Kamers) van de Raad, is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 29 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP